

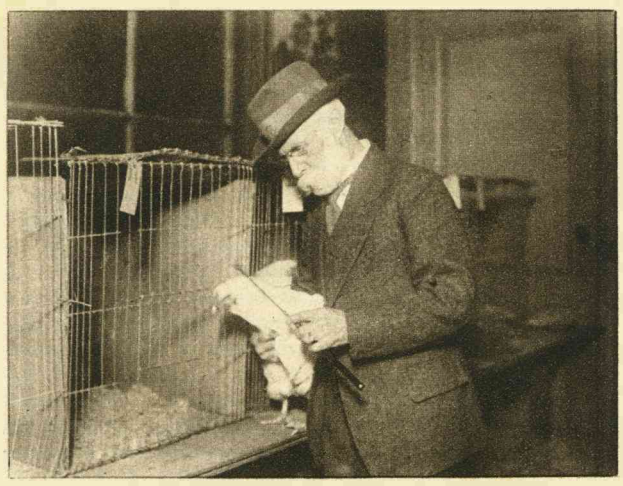
PLECHTIGE OPENING VAN HET WATERSPORT-CONGRES.

Verleden week had in de aula der Universiteit te Amsterdam de plechtige opening door Z. K. H. Prins Hendrik plaats van het Watersport-congres. Talrijke autoriteiten, o. w. de opperbevelhebber van Land- en Zeemacht, de Burgemeester van Amsterdam, enz., waren bij de plechtigheid tegenwoordig. In het midden van de bestuurstafel Prins Hendrik; naar links Z.Exc. de Opperbevelhebber, vervolgens de heer Tellegen, burgemeester van Amsterdam en rechts van Prins Hendrik, Jhr. Six.

wilden kuitenflikker uit op de keien, maakte een langen neus tegen zijn verbaasden schipper, en wandelde gearmd met zijn vrouw weg. En hij trok daarbij zoo'n eigenwijs gezicht, als wou hij zeggen: „Ziezoo, het werd tijd. Ik heb er lang genoeg naar zitten darren. Enfin, beter laat dan nooit."

Met zijn vrouw samen ging hij het geld in de stad halen, en wel een kwartier lang voelde hij zich met die partij lapjes van duizend in zijn zak miserabel te moede. Hij vertrouwde, geloof ik, geeneen voorbijganger; het was maar net of ze allemaal naar zijn borstzak keken, waar de portefeuille met geld zat; voor ik weet niet wat had hij zijn jas losgeknoopt; als er menschen achter hem liepen te praten, schrok hij, ging langzamer loopen om ze voorbij te laten; dan had je ze tenminste in het oog. In het kort, de man voelde zich met al dat geld bij hem, verre van veilig tusschen al die menschen, „al die armoedzaaiers", zei hij smalend, en het gezicht van een surveilleerenden diender nu en dan was het eenige wat hem een oogenblik rust gaf. Maar toen hij een café binnen was gegaan, en er zich zelf en zijn vrouw wat verkwikt had, kreeg hij meer moed. Zij gingen naar een grooten kleerenwinkel, en lieten er zich allebei in het pak steken, betaalden, en gaven den kassier zoowaar tien gulden fooi. De man schrok, was tegelijk weer over zijn ergsten schrik heen, boog, lachte liefjes en bedankte fluisterend. Ook werden er beste schoenen gekocht, en hoeden; ook paraplu's, hoewel er geen vuiltje aan de lucht was. Daarna namen ze 'n bakje, (een taxi durfden ze nog niet), en ze lieten zich naar een restaurant brengen, naar een groot bekend restaurant, want met de kleeren hadden ze ook het lèf aangetrokken, zeg maar. Ze aten twee diners: van de duurste natuurlijk, en knapten een fleschje; de vingerkommen, die na een vischgerecht werden neergezet, dronken ze leeg, want „visch moet zwemmen", meende Tjebbe; ze sneden een wasfiguur van een keurig opgemaakten schotel aan, denkend dat het eetbaar was; slikten elk een paar dozijn sleepasperges door met huid en haar, en lieten zich voldaan naar een heel duur hôtel brengen, waar ze op de bovenste verdieping een kamer kregen, wat Tjebbe wel beviel, „want hij had altijd 'n hekel aan bovenburen gehad", zei hij, en het kon hem niet hoog en voornaam genoeg zijn.

Nu denkt u misschien, dat het alleen maar in den eersten roes zoo royaal toeging, hé? Neen, het is altijd zoo geweest, dag-in, dag-uit. Ze gingen niet verhuizen, want ze waren toch zelden thuis. Op de enkele dagen, dat ze er waren, kwamen er 's middags en 's avonds de fijnste diners van den kok. De kinderen, die allemaal getrouwd waren, trokken met hun heele gezin naar de vetpotten van Tjebbe; ze konden daar voor vaders rekening net zooveel eten en drinken bestellen als hun zelf maar inviel, en er stond altijd een speelkom vol rijksdaalders op de kast, waaruit alle bezoekers bij het afscheid een greep mochten doen. Als de Tjebbes niet aten of dronken, zaten ze in een bakje, onderweg naar de stad of voldaan op de huisreis. Slapen deden ze weinig, want „daar kon de grootste armoedzaaier zich ook wel mee amuseeren", zei Tjebbe. Het gebruikte linnengoed werd niet gewasschen, maar weggesmeten: een japon, waar de stootkant van los getrapt, of een jas, waar een knoop af was, werden opgeruimd. Het was een roes, meneer, een complete roes, die jaren duurde. En nog niet eens zoo héél veel jaren; en toen de roes was uitgeslapen, werd Tjebbe wakker op .... zijn zelfde schuit van vroeger. En alles verder ook hetzelfde: de baas, die hem uit goedigheid weer aangenomen had, als hij hem op een morgen met nauwelijks kleeren aan zijn lijf aantrof; de schuit, waarop hij weer sjouwde met laden en lossen of hij nooit den vreugdebeker en de vingerkommen had leeggedronken tot op den bodem: het weekgeld, dat weer vier gulden vijftig centen was, en 27 cents voor overwerk als het bar druk was; en weer zag hij kans, in de loterij te spelen, maar nooit heeft hij prijzen meer van beteekenis gewonnen, en toen hij, ouder geworden eindelijk niet meer werken kon, was er om zoo te zeggen, niemand meer onder al die liefhebbers, — kinderen, en behuwd kinderen en kindskinderen en vrienden, — die zich ook met de grootste hersensinspanning nog iets van de maaltijden en van den spoelkom met rijksdaalders herinneren kon. En omdat dit zoo was, en Tjebbe zelf niets meer doen kon, en omdat je toen nog geen ouderdomspensioenen had, werd hij nog van de armen begraven."



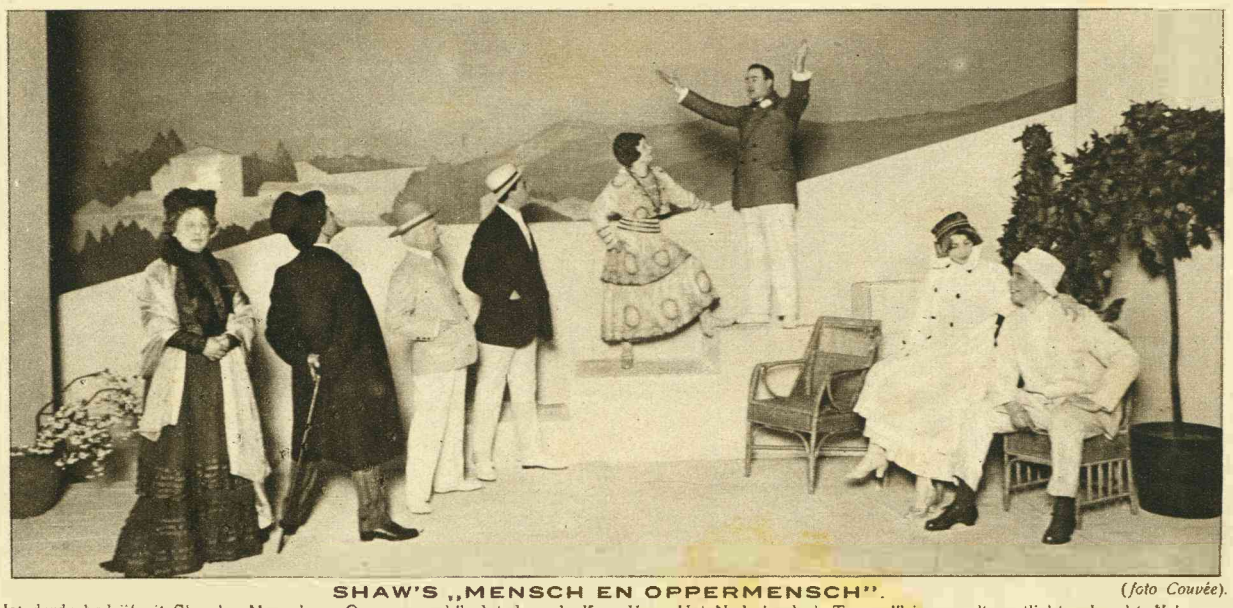
TENTOONSTELLING VAN PLUIMVEE EN KONIJNEN. *(foto „Rembrandt").*

De afdeeling „Voorburg, Rijswijk en Omstreken" van de V. P. N. heeft te Voorburg een tentoonstelling van Pluimvee en Konijnen gehouden, die zich in veler belangstelling mocht verheugen. - Hierboven de keuring.



TENTOONSTELLING VAN PLUIMVEE EN KONIJNEN.

Een Bontblauwe Lotharinger konijn, die op de tentoonstelling van de afdeeling „Voorburg, Rijswijk en Omstreken" van de V. P. N. den eersten prijs verwierf. *(foto „Rembrandt").*



SHAW'S „MENSCH EN OPPERMENSCH". *(foto Couvée).*

Het derde bedrijf uit Shaw's „Mensch en Oppermensch", dat door de Kon. Ver. „Het Nederlandsch Tooneel" is voor 't voetlicht gebracht. V. l. n. r.: Mevr. L. van Korlaar-v. Dam — Mevr. Whitefield; Jan Musch — Mr. Malone; M. van Warmelo — Roebuck Ramsden; A. v. Dalsum — Octavius Robinson: Mevr. Emma Morel — Ann Whitefield; Louis Gimberg — Jack Tanner: Mevr. Fie Carelsen — Violet Robinson; Folkert Kramer — Hector Malone.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.